

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 10 ГОДИНА XVII 2008 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

В БРОЯ

Карандила 2008
ПЪРВАТА
БИБЛЕЙСКА
СЕДМИЦА У НАС
ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА
ИРЖИ БЕНЕШ

Четете на стр. 8

Пазарджик 2008
ЖИВОТ В ДВА
С/ЦВЯТА

Четете на стр. 5

ГЛОБАЛНОТО
ЗАТОПЛЯНЕ МОЖЕ
СКОРО ДА РАЗТОПИ
ГРЕНЛАНДИЯ

Четете на стр. 2

и ето, беше твърде добро

проф. Джо Ан М. Дейвидсън, Andrews University

Някои гуми, свързани с технологиите и съвременния начин на живот, стават все по-популярни - имейл, електроника, компютризация и т.н. Има обаче една съвременна гума, която невинаги се възприема съвсем положително - екология.

Християните не реагират навременно на екологичните проблеми. За съжаление адвентистите от седмия ден често пренебрегват връзката между своята теология и

екологията. О, да, признаваме, че Бог е Творец и че е изразил одобрението Си над създадения от Него свят с ясно „твърде добро“! В същото време не гледаме на сътворения свят по начина, по който Бог гледа на него. Не сме чувствителни към гадените от Него съвети в почти всяка книга от Библията, нито се замисляме за отговорностите си към земята, водата, въздуха и животните.

Продължава на стр. 3

Диагноза ли е да си християнин?

Критериите за психическо здраве и християнските ценности

В няколко поредни статии ще разгледаме критериите за психическо здраве и ще ги съпоставим с християнските ценности. Ще потърсим отговор на въпроса: „Нормален“ ли е християнинът според критериите на психологията? Или да си християнин вече е диагноза?

Посочените по-долу девет критерия за психическо здраве са най-често срещаните в психологическата литература от различни автори и школи. Те са обобщени и представени от Ричард Кинър, доцент от

Щатския университет в Аризона, секция Психология и образование в глава 2 от книгата Въведение в съветването (*Introduction to counseling*).

Преди да ги разгледаме, трябва да кажем, че въпросът за психическото здраве на човека е доста сложен и повечето теоретици и практики психолози избягват да установяват строги критерии. Традиционно работата на психолозите е била по-скоро да се фокусират върху симптомите на психическите патологии. По-лесно е да се каже кое не е нормално, отколкото да се опише състоянието на нормалност. По-лесно е да се посочи кои емоции и поведение са нежелателни, отколкото това кои са най-отличителни за психическото здраве.

Например всеки би се съгласил, че зависимото поведение на един алкохолик е самоуни-

щожително и опасно. Няма съмнение, че той има нужда от терапия и промяна.

Но можем ли правилно да оценим алтруистичното (себепожертвователното) поведение на един човек. Дали то е признак за висока степен на психично здраве, или служи за прикриване на лична несигурност или пък чувство за вина? Виждаме, че не може да има еднозначен отговор.

Някои се опитват да дефинират психическото здраве чрез липсата на патологични симптоми. Но само защото личността в момента не е депресирана, не означава, че е щастлива или психологически здрава, както, ако един пушач в настоящия момент не изпитва негативните последици от пушенето, това в никакъв случай не означава, че пушенето е здравословно поведение.

Продължава на стр. 4

Бутилка „Шампанско“

Вода се стича от айсберга, откъснат от гигантския ледник Илюлисат Кангерлуа в залива Диско, Гренландия. Когато айсбергите се топят, издават специфичен шуптящ звук, напомнящ освобождаването на мехурчета в чаша шампанско. В процеса на топенето уловеният въздух бива освобождаван под налягане и така предизвиква особения звук.

Уловен миг

Раждат се айсберги. Планини от лед се стоварват в океана, откъснати от глетчера Дауис в Югоизточна Аляска. Най-високият айсберг в Северния Атлантик е бил около 168 м, което е приблизителната височина на 55 етажна сграда. Въпреки размерите си обаче, айсбергите могат да изминат над 15 километра на ден.

Съвременните мъже са в дълбока криза

Съвременният мъж в развитите страни е в ситуация на дълбока криза. До този извод достига равинът Шмули Ботич от Ню Йорк в коментирания си напоследък книга *The Broken American Male: And How to Fix Him*. Наистина в нея основен обект на разсъжденията му са американските мъже, но изводите са изключително лесно приложими и за мъжете от останалите развити страни.

По думите на равина сляпото посвещение на кариерата е превърнало мъжете в „подвижни ПОС-терминали за пари“. Често съпругите и семействата им ги оценяват единствено според това, какви пари носят вкъщи, поради разбирането, че само парите гарантират престиж. А който не притежава тези две неща в изобилие, спокойно може да се счита за неудачник. В този материалистичен климат не може да вирее любов.

Според Ботич към споменатия проблем се прибавят тъмните страни на т.нар. сексуална свобода: „Модерният мъж избира жени, които преди това са били с много други мъже, за да може да е спокоен, че физическите му критерии ще бъдат признати и оценени“. Вместо секс със съпругата си мъжете търсят удовлетворение в порнографията, която в западния свят има статут на епидемия. За да си осигурят „душевна наслада“, те изневеряват, пристрастяват се към работата, издигат в култ спорта или се отдават на алкохол и опиати. Модерният мъж не иска да чувства нищо, защото „когато чувства, изпитва болка“.

Глобалното затопляне може скоро да разтопи Гренландия

На остров Гренландия, който изглеждаше неуязвим за глобалното затопляне, се е появила и се увеличава гигантска цепнатина, която в скоро време ще доведе до образуването на гигантски айсберг с площ от 23 квадратни километра лед, заявиха в четвъртък американски учени, предаде РИА Новости.

Дължината на цепнатината е 13 километра, а ширината почти километър. Учените смятат, че това е началото на края на ледниковия щит на Гренландия. В миналото тази част на Арктика се смяташе за незасегната от глобалното затопляне, затова експерти-

те са сериозно притеснени от факта, че този процес сега засяга и най-северните територии.

Учени от Полярния научноизследователски център Берд към университета в щата Охайо казват, че следят динамиката на разпадането ежедневно с помощта на спътник на НАСА, както и с помощта на специални камери, които следят ледниците на Гренландия.

Според професор Джейсън Бокс от Полярния изследователски център към университета в Охайо, който пръв е видял „раните“ по тялото на ледника Петерман, отчупването ще бъде първата стъпка към разпадане на основната част на най-големия плаващ ледник на Земята. „Снимките говорят сами за себе си - добавя той. - Цепнатината се увеличава. Преместването на айсберга в океана е само въпрос на време“.

РИА Новости

За първи път в човешката история Северният полюс може да бъде обиколен по вода

Топящите се ледове на Арктика са се отделили едновременно от северозападния и североизточния леден проход, като по този начин за първи път в човешката история е възможно Северният полюс да бъде обиколен само по вода. Нови сателитни изображения, заснети в края на август, показват безпрецедентното отдръпване на ледовете, което според експерти е поредно доказателство за глобалното затопляне.

Според учени сериозното топене на леда около полюса може да навлезе в „смъртоносна спирала“, в резултат на която е възможно до пет години полюсът изцяло да загуби ледената си шапка през лятото.

В-к Independent

КОЙ ЩЕ СПАСИ ДЕЦАТА НА ТРЕТИЯ СВЯТ ОТ ТЕХНИТЕ СПАСИТЕЛИ?

В насилия срещу деца и секс с непълнолетни обвинява хуманитарните мисии в Третия свят организацията „Спасете децата“ (Save the Children). Нейният годишен доклад е категоричен - виновниците по правило остават ненаказани.

Документът започва с разказ на 15-годишна хаитянка. В центъра на столицата Порт-о-пренс тя и нейна приятелка са спрени от двама служители на „хуманитарна мисия“. Без много церемонии чужденците насилват момичетата. В замяна им предлагат три долара и блокче шоколад. На няколко страници по-нататък момче от Хаити обяснява как служител на ООН е откъснал пред очите му бездомно момиченце и го е изнасилвал, отплащайки се с един долар. Юноша на 14 години от Брега на слоновата кост твърди, че срещу заплащане е водил на сините каски местни момичета. Единственото условие било да са най-много на неговата възраст.

„Нямаме основания да смятаме тези показания за недостоверни - казва Доминик Нът, говорител на „Спасете децата“. - Твърде дълго действаме в такива райони, за да не знаем, че подобни неща наистина се случват.“

Организацията е събрала описанията на 250 случая на сексуална експлоатация на малолетни от служители на мирни мисии. Всъщност в доклада няма нищо изненадващо. Скандали като описаните се регистрират вече петнайсетина години. Нова обаче е констатацията - още дълго време мисиите в Третия свят ще изглеждат по същия начин.

Бан Ки Мун, генералният секретар на Обединените нации, е потресен от съдържанието на документа и обеща, че ООН ще накаже

Въпреки изолираните ужасяващи случаи на насилие, на много места по земята мироопазващите и хуманитарните мисии остават единствената надежда и източник на сигурност за местното население.

виновниците. Проблемът обаче е там, че същата политика се води вече няколко години, но рецидивите продължават.

„ООН не може да се упреква в липса на добра воля - отбелязва Доминик Нът. - Така или иначе никоя институция не е в състояние да следи всяка стъпка на служителите си.“ Иронията се състои в това, че докладът на „Спасете децата“ предлага различни мерки за решаване на проблема, но дори самият Нът признава, че това е „по принцип нереално“: „Работим в държави, в които бушуват войни, а жизненото равнище е изключително ниско. Изключено е при местните условия да създадем система за защита на човешките права по западните стандарти. Не можем да се надяваме, че децата от Демократична република Конго, Судан или Хаити, сами или с подкрепата на родителите

си, ще започнат масово да заявяват случаите на сексуален тормоз.“

Причините за безизходицата са много. Родителите не го правят, защото местните власти, които нямат никакво влияние над хуманитарните мисии, не им обръщат внимание.

Освен това се страхуват, че ще опозорят децата си, което ще е сериозна пречка, когато дойде време за задомиването им. Много от жертвите са сираци. Някои от тях се издържат от сексуални услуги и нямат друга алтернатива, освен да продължат да ги предлагат.

Кажки-речи, единственото, което могат да направят хуманитарните организации, е да въведат по-строг подбор на служителите си и да приемат по-рестриктивен морален кодекс. В последните години бяха създадени шест институции за контрол над хуманитарните и миротворческите мисии. И въпреки това проституцията процъфтява.

„Когато през 2002 г. излезе аналогичен доклад на „Спасете децата“, ООН съобщи, че проведените от нея следствени действия не са потвърдили тезата за множество случаи на неморално поведение на униформени миротворители - припомня Асмита Наик, независим експерт по правата на човека. - Едва по-нататъшните афери накараха ООН да се заеме с проблема. Но ефектът не е голям.“

„На практика това означава, че служителите на международните организации са недосегаеми. Тези на „Спасете децата“ - също признава Доминик Нът. - Най-много да ги уволним дисциплинарно.“

Тъжният рев на мечките огласява земите на северното сияние. Светът от младостта им си отива с топенето на айсбергите. Ледовете на севера и юга изчезват, отровеното море се сбогува с обитателите си, оглушени китовете се самоубиват, пчелите и жабите ще бъдат забравени от децата ни, а пожарите и потопите, сътворени от „короната на творението“, негантично измичават Божия образ от някога прекрасната планета. Днешното поколение се превърна в „губителите на Земята“.

проф. Джо Ан М. Дейвидсън

Любов към земята

Настойчивите предупреждения на голям брой учени ни казват, че нашата планета - с всичките си живи същества и многобройни екосистеми - не е в добро състояние. Убедителни доказателства посочват, че сътвореният от Бога свят стана. Нека се изправим пред реалността: в благоденстваща страна не е лесно да сме пестеливи откъм изобилната Божия съкровищница. Интересно е, че когато завежда израелтяните в Обетованата земя - обширна страна, описана от Него като изобилстваща с мляко и мед, - Бог им дава указания по въпросите на екологията. Моисей представя пред израелтяните славата на страната и топлиите чувства на Бог към нея:

и ето, беше твърде добро

„А земята, която ще вземете за притежание, е земя, богата с гори и долини, която пие вода от дъжда на небето; земя, за която Господ, твоят Бог, се грижи. Очите на Господа, твоя Бог, са винаги върху нея - от началото на годината и до края на годината“ (Вт. 11:11, 12).

Моисеевият закон включва защита на природата

и дори забранява унищожаването на плодните гръбчета по време на военни кампании (Вт. 20:19, 20).

Към животните трябва да се проявява хуманно отношение. Например Господ заявява, че ако намериш магаре, което се олюлява под тежък товар и то падне на земята, трябва да му помогнеш - дори да принадлежи на твоя

враг (Изход 23:5). На големите впрегатни животни не бива да се забързват устата, за да не могат да се хранят, докато помагат в тежкия земеделски труд (Вт. 25:4). Би трябвало да могат да се радват на плодовете на земята, в чиято жътва участват. Евреите като народ имат ясното задължение да се отнасят добре към творението.

Животните и земята са включени и в наредбите за съботата

и за съботните години. Ето какво казва Моисей: „Шест години да засяваш земята си и да събираш плодовете ѝ; а в седмата да я оставиш да си почива и да не я обработваш, за да се хранят сиромасите между народа ти от самораслото и полските животни

нека ядат оставеното от тях. Така да правиш и с лозето си, и с маслините си. Шест дни да вършиш работата си, а на седмия да си почиваш, за да си отпочине волята ти и осельт ти и да си отдъхне синът на слугинята ти и чужденецът“ (Изх. 23:10-12).

Силна връзка

В цялото Свещено Писание се проследява силната връзка между живота на хората и на животните. От Битие 1 и 2 гл. научаваме, че както хората, така и животните са сътворени от Божиите ръце от пръстта на земята и им е вдъхнато жизнено дихание.

След сътворяването на този свят и на всичко в него Господ заявява: „Твърде добро!“. Не го казва само за човешките същества, а за всичко сътворено.

Продължава на стр. 6

Продължение от стр.1

Така че психическото здраве би трябвало да е повече от асимптоматично състояние.

Въпреки че отговорът на въпроса: „Какво означава да си нормален психически?“ е труден, все пак в психоло-

като Ериксън и Съливан човек не може да обича и да уважава истински другите, ако не приема и не обича себе си. Маслоу пък изтъква, че добрата самооценка е предпоставка за това човек да израства, да се „самоактуализира“.

Психолозите правят разли-

себе си.

Едно неправилно разбиране на горните въпроси би довело християнина до крайно негативно отношение към себе си. Може би много вярващи смятат за висша християнска ценност това да се намразят.

Но трябва да кажем, че да се мразиш не само е симптом за лошо душевно здраве, но и няма нищо общо с християн-

ска беше висша ценност за последователите на Исус, тогава заповедта: „Да възлюбим ближния си както себе си!“ (Матей 22:39) щеше да бъде призив за омраза, а не за любов.

Вярно е, че тук Исус не заповядва на Своите последователи да обичат себе си. Но пък издига естествената любов на човека към самия себе си като мярка, според

грешника!“ трябва да се прилага и в личен план. Може да мразим някои лоши навици у себе си и да се стремим към промяна.

Но това не означава, че трябва да се мразим.

Християнинът, който се обича, ще продължи да се обича и след като е съгрешил, но чрез покаяние ще промени отношението си към греха. Най-малкото защото грехът руши личността му. Докато този, който мрази себе си, ще бъде по-склонен да толерира греха, който му причинява страдание.

Любовта към себе си е част от християнските ценности, защото и Бог ни обича.

Ние сме ценни заради голямата Божия любов към нас. Тя ни придава невероятна стойност. Заради нас Той е дошъл на тази земя и е умрял за греховете ни. Да мразим себе си означава да мразим личност, за която Исус е пролял Своята кръв. Това със сигурност би Го оскърило. Представете си, че човекът, когото обичате, постоянно повтаря, че е отвратително нищожество, че се мрази и не може да се понася. Как бихте се чувствали? С такъв човек не може да се изгради пълноценна връзка, защото той непрекъснато ще мисли за себе си - колко е грозен, глупав и недостоен...

Християнинът с ниска

самооценка няма време и желание да изгражда връзката си с Бог, защото отдава цялото си внимание на своята греховност и окаяност и се плаши от Божията святост и съвършенство.

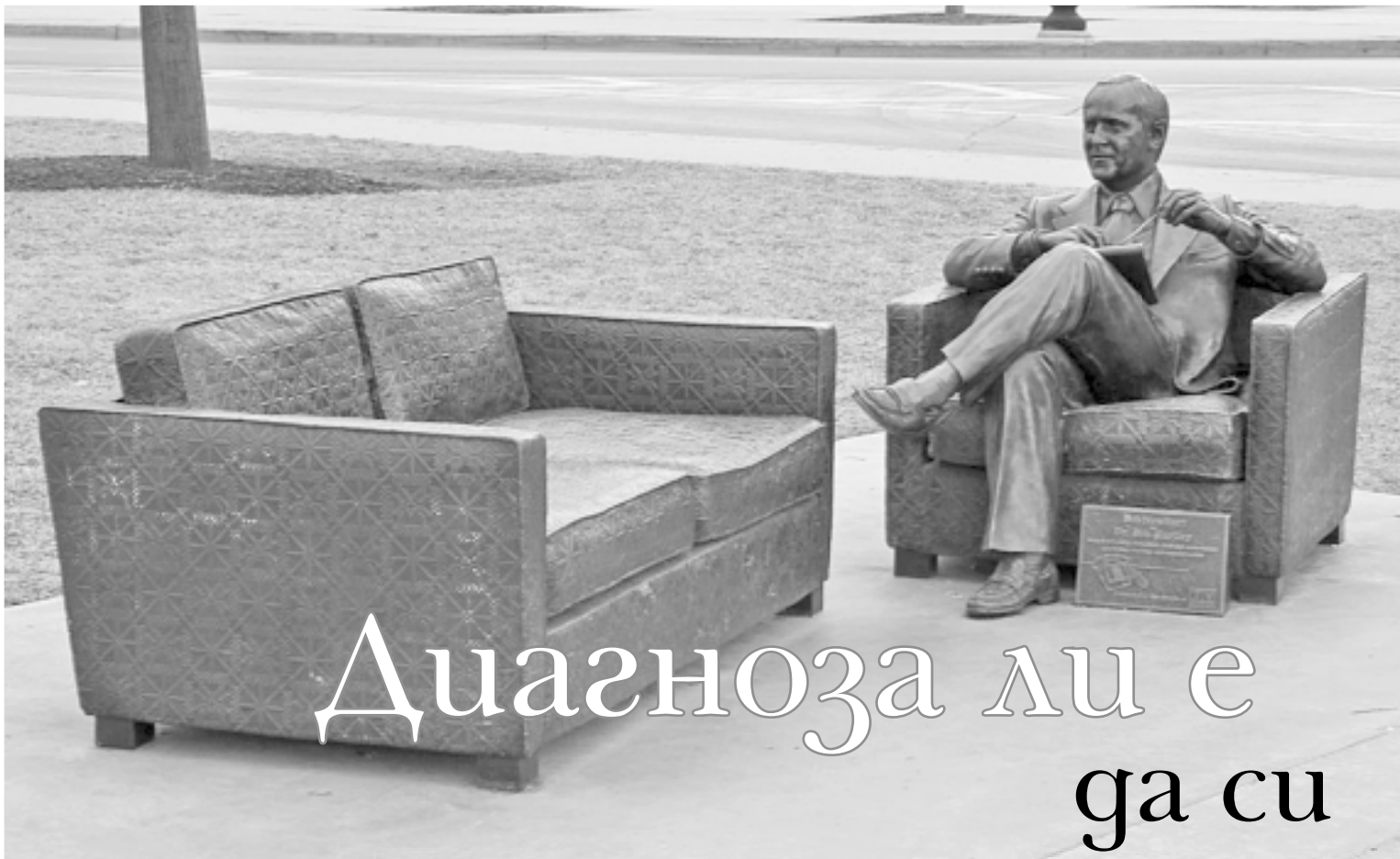
Може би поради тази причина Бог се стреми да изгради позитивна самооценка у Своите чедра чрез редица изказвания в Библията.

Бог ни вижда като:

- Сол на земята и светлина на света (Матей 5:12, 13)
- Свои деца (Йоан 1:12);
- Близки приятели на Христос (Йоан 15:15);
- Сънаследници с Христос, които споделят цялото Му Божие наследство (Римляни 8:17);
- Храм на Бог, в който пребъдва Божият Дух (1 Кор. 3:16; 6:19);
- Нови създания (1 Кор. 5:17);
- Царски свещеници (1 Петр. 2:9, 10);
- Граждани на небето, сядящи в небесни места (Филип. 3:20; Еф. 2:6).

На фона на всичко това можем да кажем, че лошите чувства и отношение на един християнин към себе си в извештен смисъл представляват омаловажаване и отхвърляне на онова, което Бог е направил за него.

Можем да направим извода, че християнските ценности не противоречат на този първи критерий за психическо здраве. Зрялата вяра и добрата самооценка са в хармония. Истинската дълбока любов към Бог и към хората вървят ръка за ръка с любовта към себе си.

Диагноза ли е да си

християнин?

гическата литература има установени разбирания. Някои автори посочват конкретни признаци.

Изследвайки психологическата теория и практика в продължение на години, проф. Ричард Кинър извлича следните девет най-важни критерия за психическо здраве:

1. Любов към себе си (но не самовлюбеност!)
2. Самопознание
3. Самоувереност и самоконтрол
4. Ясно, обективно (дори малко оптимистично) възприемане на действителността
5. Смелост и издръжливост
6. Баланс и умереност
7. Любов към другите
8. Любов към живота
9. Смисъл на живота

Ще разгледаме всеки един от тези критерии по начина, описан от психолозите, и след това ще видим дали има християнски ценности, които са в противоречие или в хармония с него.

Първи критерий: Любов към себе си (но не самовлюбеност!)

Психически здравите личности се приемат позитивно. Имат добра самооценка и обичат себе си. Въпреки това не са обсебени от самите себе си.

Обратното, в основата на редица психически проблеми (депресия, трудности в общуването, злоупотреба със субстанции - алкохол, медукаменти, наркотици - и пр.) стои ниската самооценка.

Душевният и социалният комфорт на личността се свързват с добрата самооценка.

Според редица психолози

ка между добрата самооценка и самовлюбеността и крайния егоцентризъм. Последните се разглеждат като социопатия. Култът към Аз-а се смята за вреден за психическото здраве. В психологията се използва понятието нарцисизъм по отношение на обсебените от своето его хора. То произтича от древногръцкия мит за Нарцис, който видял образа си във водата и се влюбил в него. Под нарцисизъм се имат предвид и автоеротични тенденции, които личността развива.

Установено е, че самовлюбените хора са лоши приятели и лоши брачни партньори.

Ето защо, когато говорим за любов към себе си, трябва да уточним, че в случая не става дума за самовлюбеност.

Този критерий не е приеман от много християни. Според тях психолозите, които го изтъкват, възхваляват егоизма като добродетел. Според някои учението на Христос за отричане от себе си е точно противоположно на това да обичаш себе си. Нима Исус не казва, че трябва да намразим собствения си живот. Не трябва ли да разпънем своето „греховно Аз“, своите страсти и желания? Не трябва ли да извадим околото и да отрежем ръката, които ни съблазняват? Освен това Библията не пише ли, че трябва да обичаме Бог и ближния си? Тя никъде не ни заповядва да обичаме

ските ценности. Библията никъде не подтиква към омраза спрямо себе си.

Думите на Исус Христос от Евангелието на Лука не изискват от последователите Му чувство и отношение на омраза:

„Ако гоиде някой при Мен и не намрази баща си и майка си, жена си, чедата си, братята си и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:26).

Тук Исус говори не само за отношението към себе си, но и за това към най-близките хора. Нима християнинът трябва да мрази роднините си? Та нали най-голямата заповед в закона е да възлюбим ближния си, при това забележете - „както себе си“. Ясно е, че не можем да възприемаме опростено и буквално думите на Исус. С това изказване Той изисква от Своите последователи да степенуват привързаността си и на първо място да поставят любовта към Бога.

По подобен начин Бог представя Своя избор на Яков като родоначалник на Израел с думите: „Яков възлюбих, а Исав намразих“ (Римляни 9:13).

Бог е предпочел Яков. Разбира се, това предпочитание има своите причини, но тук не става въпрос за чувство на омраза, а за избор.

Ако омразата към себе

която да обича и другите. Нашата любов към ближния се определя от степената, в която приемаме и обичаме себе си.

Исус изхожда от факта, че всеки уравновесен и психически здрав човек обича себе си. От християнина обаче се очаква нещо повече от това да е „нормален“. От него се изисква да отиде една крачка по-напред - да обича другите, както обича себе си. Това всъщност изобщо не е лесно. То включва да се грижим за ближния толкова, колкото и за самите себе си:

„Така са дължни и мъжете да любят жените си, както своите тела (...) защото никога не е намразил своето тяло, но го храни и се грижи за него“ (Ефесяни 5:28, 29).

Виждаме, че за да си добър християнин, първо трябва да си „нормален“, т.е. психически зряла личност. За да можеш да се отвориш за любов към другите, първо трябва да си решил своите вътрешни проблеми и да се чувстваш добре „в собствена си кожа“. В противен случай цялото ти внимание ще е насочено към самия теб и няма да имаш време за другите.

Добрата самооценка не трябва да се бърка с гордостта и с чувството за превъзходство. Смирението и покаянието не бива да се възприемат като самонаказателни мерки. Бог не изисква от човека да се смята за нищожество и да се изтезва физически и психически за своите слабости, несъвършенства и грехове. Прочутата фраза: „Да мразим греха, а не

живот в два с/цвята

- единият - на ежедневието и другият - на църквата. Тогава разбрахме какво всъщност е посланието - вярващите млади хора са принудени да живеят в два свята едновременно и трябва да се научат да не губят собствения си облик, да не жертват вярата заради удобството, да не крият принадлежността си и към „другия“ свят. Вечерта Иван Мирчев и Венци Панайотов си размениха ризите - вероятно, за да не останем с убеждението, че са на противоположни позиции и че всеки от тях си е избрал само един свят, в който да живее.

Имаше много песни, музика и радостни преживявания. Времето сякаш не стигна, за да може всеки да се запознае с всеки. Затова с нетърпение очакваме следващата конференция. Къде ще бъде тя? Все още не знаем, но следете редовно нашия вестник и ще научите първи.

Всички богослужения на конференцията бяха заснети от Hope Channel Bulgaria и съвсем скоро ще можете да ги видите в телевизионния сайт. Който е бил на конференцията, да ги гледа, за да си припомни най-важното (със сигурност, не сте внимавали само в проповедите, а честичко сте попоглеждали встрани); който не е бил, да

гледа, за да види какво е изпуснал и догодина да се запише пръв за участие. До нови срещи!

ХМ, Септември 2008 г., Пазарджик

Почти нямаше човек, който да не попита: „Свята или цвята?“. Може би точно това са целели организаторите на Националната младежка конференция в Пазарджик тази година, избирайки странното мото. То предизвикваше учудено повдигане на вежди още при първо чуване. И събуждаше всеобщото любопитство.

И така, на 12 и 13 септември Пазарджик беше домакин на поредната Национална младежка конференция. Концертната зала „Маестро Георги Атанасов“ се оказа твърде тясна за всички участници. Откриването в петък вечерта не подсказваше какво огромно множество ще се събере в съботната утрин в центъра на града. Вероятно поради разположението на Пазарджик (между двата най-големи града в България) повечето хора пристигнаха в събота сутринта. Събраха се над осемстотин души.

Съботното училище води Стефан Стефанов. Той успя да накара всички присъстващи да се замислят сериозно над собствените си мотиви и готовност за служене. Дали имаме сили да се изправим сами срещу всички, да останем самотни стърчащи фигури сред море от наведени глави?

Говорителите на конференцията - Иван Мирчев и Венци Панайотов - бяха напълно в унисон със странното мото. (Може би те го бяха измислили, кой знае?) Облечени в два цвята, те ни представиха двата свята, в които живеем

Една чудна рибарска „мрежа“

„Не бой се, отсега човеци ще ловиш!“. Човеци? Но как? Какви мрежи ще са ми необходими за човеци? Каква стръв? Явно трябва нов подход, нещо качествено различно от това, което съм правил през целия си рибарски живот. Но сигурно ще е вълнуващо, щом Исус ще ми помага. Където е Той, е винаги вълнуващо, истинско и живо.“

Може би така е мислил апостол Петър, след като е чул великото обещание на Исус, че ще го направи способен да „лови хора“ за Божието царство. И сигурно е премислял всичко, използвайки своя интелектуален багаж, своите минали опитности и преживявания. Навярно е започнал да обмисля какви „мрежи“ ще трябва да приготви, каква „стръв“ ще е необходима, за да могат тези „риби“ от по метър и осемдесет да „кълвнат“.

И днес ние много често се чудим какво да използваме - какви мрежи, каква стръв, какви подходи, какви методи - стандартни, нестандартни... И ни се струва, че все по-малко „риби“ по нашите географски ширини „кълват“. Но Исус е обещал, че ТОЙ, ИМЕННО ТОЙ ще ни направи „ловци на човеци“ - в най-благородния смисъл на думата.

Виждали ли сте рибарска мрежа? Сигурно. Може би ви е правило впечатление колко възли има в нея и как те оформят малки кутийки, свързани посредством възлите една с друга. Няма особено значение колко голяма е мрежата, по-важното е колко е здрава и има ли разкъсвания. Ако всеки възел е здраво вързан и всяка кутийка е на мястото си, сме готови да ловим. Но, ако има дупки, мрежата не е годна. Когато веднъж наблюдавах как един рибар си кърпеше мрежата, ми хрумна, че всеки вярващ е като една кутийка от мрежата, а възлите са делата на вярата ни. Ако всички ЗАЕДНО сме на мястото си и сме СВЪРЗАНИ чрез добрите дела, то сме годни да бъдем „ловци на човеци“. И това „ловене“ ще става от само себе

си. Няма да има нужда да прилагаме всякакви хитрости и примамки, за да накараме минаващите покрай църквата поне веднъж да се отбият в нея.

Отговорността за водене на нови хора е дадена на всички ни. Но като че ли в най-голяма мярка тя се пада на Мисионския отдел. Евангелизации, семинари, малки групи по домовете, нови методи... Ще върви ли, няма ли да върви... Все с това си блъскат главите колегите от отделите Мисионски и Съботно училище, които работят съвместно.

От няколко години се зароди идеята тези два отдела да организират едно по-различно лятно лагерно преживяване, в което да имат възможност да участват вярващи от всички възрасти, невярващи, а също не и хора от други църкви. Искаше ни се да можем да допринесем за сплотяването на църквата ни като цяло около Божието Слово, взаимно да се опознаем и да споделим своите опитности, преживявания, радости и проблеми. Да има по-различна и по-богата духовна храна, весели програми, библейско изучаване, спорт, занимания за децата. Двата лагера „Израстване в Христос“ и „Ето, ида скоро...“ бяха организирани на х. Гургулица. Като организатори бяхме щастливи, че дойдоха много хора, от които повечето бяха доволни. Чухме и критика, разбира се - къде основателна, къде не. Но историята ще покаже след време кое има стойност. Тази църковна година ентузиастично от двата отдела се нагърбиха да променят (и по този начин да подобрят) облика на споменатите летни инициативи. Мисля, че формулата „иблейска седмица“ се оказа доста успешна. Макар все още да не е популярна в нашите среди, смятам, че един такъв форум има място в църковния ни живот. Наред със здравните семинари, семинариите за семейството, за взаимоотношенията и т.н., подобен семинар с теологична насоченост е

нужен на вярващите, които имат интереси точно в тази област. С докосването ни до дълбоките води на теологията като наука за Бога, се запознаваме по-отблизо и с нашия Бог. Точно това се получи на библейската седмица „Докоснат от Духа“ в местността Карандила. Всички, които пожелаха, можеха да се пренесат във времето на Йов, Йона, апостол Петър, да чуят прекрасното тълкуване на Притчата за десетте девизи или за преживяването на обряда Господня вечеря, умело водени от говорителя Бенеш. Слушахме още за молитвата „Отче наш“, за Божието Слово, за освобождаващия дух на Декалога...

Освен библейското изучаване с д-р Бенеш, участниците в библейската седмица имаха възможност да посещават и интересните сутрешни „Минути на Апостол Павел“, веселите вечерни програми, да спортуват в следобедните часове на близкото игрище, да присъстват в малките групи „Дискутирай с мен“. За децата се грижеше специален екип в лицето на Йорданка Станева, Мария Ганева и Надя Нейчева. Специална благодарност на Юлия Митева за големия ѝ дял в подготовката на програмата „Пътуване из Страната на здравето“. Технически библейската седмица беше обезпечена с присъствието и дейното участие на Влади Станев, за което му благодарим. За изхранването на повечето хора се грижеше Пламен Петров с организирания от него подвижен магазин. За успеха на неговата работа най-показателни бяха бурните ръкопляскания само при споменаването на името му по време на закриването. Младият ни колега Боби Йорданов и неговата съпруга Мими помагаша с каквото можеха. Особено сме благодарни за грижата им за тинейджърите. Те си имаха своя група за изучаване и накрая много приятно изненадаха организаторите с пригответен в дъното на залата надпис от горящи свещи „Благодарим!“ А за така важното музикално оформление дължим благодарност на Калоян Вощански. Молим се Бог да обдари

църквата си с повече такива млади хора. Тук е мястото да споменем и Ивайло, чиято песен „Очакване“ стана химн на библейската седмица и се превърна в истински хит. Пееха си я децата, възрастните, а сем. Бенешови я научиха до сряда и я пееха наравно с всички ни. Лично аз благодаря на пастор Апостол Стойков и неговата съпруга Емилия за насърченията по време на подготовката ни и за това, че повярваха в нас. Доказахме, че можем да работим заедно - хора от различни поколения, - за което славата е на Бога. Благодарим и на Дарина и Стоян Петкови, и на Радост и Трифон Трифонови за ползотворната съвместна работа по организацията, което си беше истинско преживяване.

Като организатори вкусихме и от горчивата чаша на проблемите при настаняването, палатките, лошото време, недостига на ресурси от всякакъв характер и много други, с които се сблъсква всеки дръзнал да организира подобни мащабни мероприятия. Хамлетовският въпрос „Да бъде или да не бъде“ библейската седмица беше задаван от време на време. Знаехме едно, че както казва Гамалиил в Новия Завет, ако това дело е от Господа, то ще устои, ако не е, ще се провали. Е, делото устоя, да бъде слава на Бога!

Дните минаваха един след друг и не усетихме как бавно, но сигурно се сближавахме около Библията. Наблюдавах хората в петък вечерта, по време на Господнята вечеря. Говореха си, обсъждаха, разменяха си телефони. Видях как млади и стари общуват заедно. Какво ги свързва? Видях хора, които не се познаваха до библейската седмица, взаимно да си мият нозете в импровизирания басейн. Как така, кое ги сплоти? И тогава си казах, че на всяка цена трябва да продължим. Библейската седмица се получи. И според мен със сигурност допринеса за превръщането ни като вярващи в онази чудна, вълшебна „мрежа“ от възли и кутийки, с която според обещанието на Господ Исус Христос ще можем да ловим човеци.

Вирджиния Чирпанлиева

Продължение от стр. 3

След време, когато насилието и нечестие вземат надмощие, на Ной е наредено да построи кораб и да влезе в него заедно със семейството си и с много животни, за да се спаси от глобалната катастрофа. Според учените, изучаващи Битие 6 до 9 гл., решаващият момент в историята на потопа е описан в Битие 8:1: „Тогавга Бог си спомни за Ной и за всичко живо, и за всички добитък, който беше с него в ковчега“.

Водите на потопа се оттеглят и хората и животните могат да излязат от кораба. Животните отново са включени в направения от Бога Завет: „После Бог говори на Ной и на синовете му с него: „Вижте, Аз поставям Завета Си с вас и с потомството ви след вас; и с всичко живо, което е с вас... Ето белега на Завета, който Аз поставям до всички поколения между Мен и вас и всичко живо, което е с вас“ (Битие 9:8-12).

В най-старата книга на Библията, когато Бог говори на Йов от вихрушката, в цели четири глави са описани чудесата на сътворения свят. Това е най-дългата реч на Бог в Свещеното Писание. Той показва съвсем ясно какви са чувствата Му по отношение на животинското царство. Забележителните слова започват в гл. 38. Да обърнем внимание на описанията от Него същества - няколко диви животни, включително лъвица, ястреб, орел, скачац жребец. Звучи като въведение към урока по зоология за Йов.

Уважение към животинското царство

В книгата "Числа" се описва как ослицата на Валаам моли за добро отношение след нанесените ѝ удари. Харесва ми изразът в Числа 22:28: „Тогавга Господ отвори устата на ослицата“. Това подсказва, че ослицата е имала интелигентност и е било необходимо само езикът ѝ да бъде развързан, за да проговори.

Дори изпратеното от Бога същество, което Валаам отначало не вижда, кристикува неговата грубост към ослицата: „Ти защо би ослицата си вече три пъти?“ (ст. 32).

Природата разкрива Божията слава

Божията грижа към животните е възхновила много псалми. Псалм 36: „Господи, Твоето милосърдие стига до небето, верността Ти - до облаците... Ти, Господи, запазваш хора и животни“ (ст. 5-7). И Псалм 104: „Ето голямото и просторно море, където има безброй пълзящи животни - животни малки и големи“ (ст. 25). „Всички те от Теб очакват да им дадеш на време храната. Каквото им даваш, те го събират. Отваряш ръката Си и те се насищат с блага“ (ст. 27, 28).

Псалмистът набляга на това, как природата разкрива Божията слава и как цялото творение е под Неговите грижи. Макар да говорим, че ние се грижим за природата, псалмистът ни напомня, че всъщност е точно обратното - ако Бог не би поддържал постоянно тази природа, не бихме могли да оцелеем.

Исаия ни напомня, че ако нарушаваме Божия завет и забравяме за отговорностите си на настоящици, неизбежно ще последва замърсяване на земята: „Земята също е оксериена под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха наредбите, нарушиха вечния Завет. Затова клетва погълна земята и онези, които живеят на нея, бяха намерени за виновни“ (Исаия 24:5, 6). Нима не звучи така, сякаш е написано миналата седмица?

Йона и животните

Последните два стиха от книгата на Йона са доста поучителни. В своя диалог с пророка, записан в цялата 4 гл., Бог търпеливо представя причините, поради които е показал милост към големия град Ниневия въпреки нечестие му. Той казва: „Аз не трябваше ли да пожаля онзи голям град Ниневия, в който има повече от сто и двадесет хиляди души, които не умеят да различават дясната си ръка от лявата, освен многого добитък?“ (ст. 11). Така завършва книгата. Краят ѝ е декларация не само за Божията милост към нечестивите ниневийци, но и към животните.

Господните думи към Йона не бива да ни учудват. Ние, хората, до такава степен сме погълнати от ежедневните си дела, че забравяме колко важна е при-

родата за Бога. Книгата на Йона е единствената в Свещеното Писание, която завършва с въпрос. Може би Бог иска да ни напомни, че животинското царство също е поставено под нежните Му грижи. В милостта Му към Ниневия са включени и животните.

Християните може би не свързват екологията с теологията, но в Божиите планове между тях винаги е имало съвсем ясна връзка. О, да, ние ценим доктрината за спасението, но много често имаме нужда от далеч по-задълбочено разбиране върху теологията на живота.

Възстановеният свят

Можем да сме благодарни за Божието обещание, че първоначалната красота и съвършенство на Едем ще бъдат възстановени (виж Осия 2:14-23). Животинското царство винаги е част от пророчествата за окончателното премахване на греха и възстановяването на Едем. Харесва ми описанието на пророк Исаия: „Вълкът ще живее с агнето, ристът ще си почива с яреото, телето, лъвчето и угоените ще бъдат заедно; и малко дете ще ги води. Кравата и мечката ще пасат заедно; малките им ще си почиват задржано и лъвът ще яде слама както волът. Кърмаче ще играе над гупката на аспид; и отбито дете ще слава ръката си в гнездото на ехидна. Те няма да навреждат, нито ще погубват в цялата Ми свята планина; защото земята ще се изпълни със знание за Господа“ (Исаия 11:6-9).

Същата теология на живота се намира и в Новия Завет. Исусовото възхищение от природата личи от многобройните му примери, свързани с нея. Например Той сравнява загрижеността Си за Йерусалим с грижата на квачката за нейните пиленца (Мат. 23:37). В Лука 12 гл. набляга на факта, че дори най-скромните създания са обичани от Бога: „Не се ли продават пет врабчета за два асария? И нито едно от тях не е забравено от Бога“ (ст. 6).

Великят Архитект

на двете прекрасни статоразветни светилници възклижава за сътворените от Него цветя: „Гледайте полските лилии как растат; не се трусят, нито предат, но ви казвам, дори Соломон в цялата си слава не се е обличал както една от тях“ (Лука 12:27).

В цялата Библия ни се напомня огромната стойност на целия свят в очите на Бога. Не можем да не останем впечатлени от възвишената позиция, на която Бог е издигнал природния свят.

Етика на екологията

За нас библейската доктрина за сътворението има и чисто етични измерения. Тъй като сме създадени по Божия образ, би трябвало да съдействаме на Божията грижа за цялото творение.

И все пак какво можем да направим? Може би малко по-засиленото уважение към живота може да положи основата на различен начин на мислене. Бихме могли да проявяваме по-силен интерес към чудото на самата храна и да сме по-събесни по отношение на нейното праросване.

Може би ще станем по-чувствителни и на тема рециклиране. Изпитах истинска радост, когато голямата в тази голяма сграда [Генералната конференция] и видях места за рециклиране. Наистина това ме направи щастлива. Започваме да правим същото и в сградата на Семинарията. Какво да кажем за естественото торене (компостиране)? Заравянето на плодове и обелки от зеленчуци възвръща хранителните вещества в почвата.

Да си спомним и за пестенето на водата. Можем да държим съг до умивалника и когато чакаме цъването на топлата вода, да го пълним, след което да я използваме за поливане на растенията. Можем да пестим водата дори когато си мием зъбите. Намокряме четката за зъби и спираме водата. Някои са изчислили, че така се пестят по 4 литра.

Дори начинът ни на хранене може да бъде екологичен. Във време, когато някои адвентисти из-

ставят вегетарианството, може би е време да разгледаме този въпрос и в светлината на екологията. Запознати сме със съвета на Елн Уайт за вредата от месоядството. Тя е казала и много добри неща за вегетарианското хранене. Писала е, че яденето на месо засяга интелектуалните ни способности. По-важното обаче е това, че Елн Уайт свързва яденето на месо с духовността. Според нея религиозният живот може да бъде по-успешен и да се поддържа в по-добро състояние, когато се откажем от месото, тъй като то отслабва моралното и духовното естество. Философи и учени стигат до нашите изводи и понастоящем се водят дискусии за добрите принципи, които Бог ни е дал преди повече от век.

Не е трудно да се намерят статистики за пилеенето на ресурси в резултат на храненето с месо. Става въпрос за ефекта на фунията, при който се пилеят стоици килограми зърнени храни, за да се отгледа едно животно, след което то служи за храна само на няколко души. Същото количество зърно бихме могли да нахраним многократно повече хора.

Не можем да не вземем под внимание и голямото количество вода, използвана, за да се създаде фураж за добитъка. Същото количество вода може да заговори нуждите на големи градове. Нецо повече, подземните водни ресурси биват замърсявани от милионите тонове отпадъци, произвеждани в резултат на гледането на животни. А това са само няколко от вредите за световната екология, създадени от месната индустрия. Дори не сме стигнали до жестокостта към животните.

Жестокостта към животните

Елн Уайт е била твърде чувствителна към жестокостите спрямо животни. Ето какво пише по този въпрос: „Помислете за жестокостта към животните, предизвикана от яденето на месо, както и за последиците спрямо хората, които

я проявяват, и за тези, които ги наблюдават. Всичко това унищожава у човека нежността, с която трябва да се отнася към Божиите създания! Интелигентността на много безсловесни животни е толкова близка до човешката, че това е една голяма загадка. Животните виждат и чуват, обичат и се страхуват, привързват се и страдат - пише Елн Уайт. - Те използват органите си далеч по-целесъобразно от много човешки същества. Проявяват съчувствие и нежност към страдащите си себеподобни. Много животни показват такава привързаност към грижещите се за тях, която далеч надхвърля чувствата, проявявани от мнозина представителни на човешката раса“ („По стъпките на Великия Лекар“).

Едва сега учените откриват способността на животните да се грижат едно за друго и да проявяват любов към нас, хората, с която ние обаче често злоупотребяваме.

Един ден Бог ще поправи всичките ни грешки, свързани с екологията, и ще възстанови Едем. Знаем, че тогава всички ще бъдат вегетарианци. Ще бъдат прекарани убийствата и хора и животни ще престанат да си вредят едни на други. Докато очакваме това славно бъдеще, можем да започнем да живеем според начертанията от Бога модел на поведението и да се грижим за цялото творение. Онова, което ядем, наистина има значение. То ни влияе не само интелектуално, но и духовно, и икономически, и екологически.

Адвентистите от седмия ден трябва да бъдат на предната линия в грижата за екологичната среда, дори да имаме предвид единствено сериозните си познания върху вегетарианството. В този процес можем да прославяме Бога с това как живеем и с какво се храним. И най-накрая да свържем нашата теология с екологията - така, както Творецът е направил от самото начало.

проф. Джо Ан Дейвигсън,
Andrews University.

и ето, беше...

Реакция

На 30 август тази година вестник „Монитор“ пусна следната статия. Предлагаме на читателите си и опровержението.

„Сектанти зарибяват деца с лъскави книжки по пощата. С рекламни брошури за дистанционно обучение вече са пълни пощенските кутии на живеещите около Руския паметник и в още няколко централни столични квартала, съобщиха обезпокоени родители. Вчера те предоставиха на „Монитор“ една от брошурите, озаглавена „За смисъла на човешкия живот“. В нея се заявява категорично, че животът без Бога изглежда абсурден, а раждането е сякаш непонятно престъпление, за което се налага смъртно наказание. На брошурата са посочени само телефон и номер на пощенска кутия във

проф. Иван Желев

Варна. Зад мистериозния издател, който не е посочен никъде, се крие Дистанционно библейско училище, установи проверката на „Монитор“. Предлагаме корес-

пондентски курс по всички важни за човека въпроси. Имаме и специално разработени теми за деца от 9 до 14-годишна възраст. Изпращаме им богато илюстрирани книжки, за да получат следващата, те трябва да попълнят приложението тест и да ни го изпратят обратно, разясни служителката Русана Русева на посочения телефон. По думите ѝ училището е на адвентистката църква.

„Не ми е известно да е регистрирано такова училище, но и трите адвентистки църкви в България са регистрирани“, каза шефът на Дирекцията по вероизповеданията проф. Иван Желев.

За да бъдат занимавани малолетни с религия, родителите трябва да дадат своето изрично писмено съгласие, коментира Георги Кръстев - експерт в дирекцията. Оказа се, че на него също не му е известно съществуването на Дистанционното библейско училище.

Обезпокоените родители могат да сезират прокуратурата, ако не са дали изрично съгласие децата им да бъдат занимавани с религия. Могат да подадат жалба и до Дирекцията по вероизповеданията. Ако констатираме нарушение, ще издадем акт и наказателно постановление, разясни Георги Кръстев.

До Председателя на редакционния съвет на вестник „Монитор“
Ирена Кръстева

Уважаема Г-жо Кръстева,

Пиша Ви относно статията ви от 30.08.2008 г. „Сектанти зарибяват деца, родителите в паника“, в която се говори за нашето Дистанционно библейско училище.

Бих искала да уверим вас и родителите, които както твърдите, са в паника, че за участие на дете в наш курс се изисква попълване на формуляр-съгласие от страна на родител. Нямаме никакво намерение да „зарибяваме“ деца, а само да помогнем християнството да стане малко по-популярно в България и то популярно с нещо друго освен традиционните скандали между синоди и архимандрити. Опитваме се да направим хората малко по-грамотни в областта на религията и Библията, защото е срамно в една европейска държава протестантските църкви да продължават да бъдат наричани секти. Няма ли да се намери един вестник, който честно да огромоти българина и да му каже, че баптисти,

методисти, конгрешани, англикани, лутерани и пр. протестантски общества не са секти, а църкви. Че Германия, Дания, Швейцария, Англия и др. са протестантски държави и че английската кралица също е протестантка?! Понякога си мисля, че не живея в XXI век, а в XIV век и всички са секти освен католическата църква, която между другото твърди, че православната църква е нейна секта. Да запалим тогава кладите и да забравим за Хартата за правата на човека, да започнем лов на вещици. Аз съм особено горда, че адвентната църква е в основата на повечето организации за защита на религиозните свободи, че можем да приемаме друга с неговите различия и да уважаваме вярата му и правото му да се покланя на Бога според

собствената си съвест. Естествено, че не е етично да занимаваш деца с религия без съгласието на техните родители и

Ирена Кръстева
- председател на редакционния съвет на В. Монитор

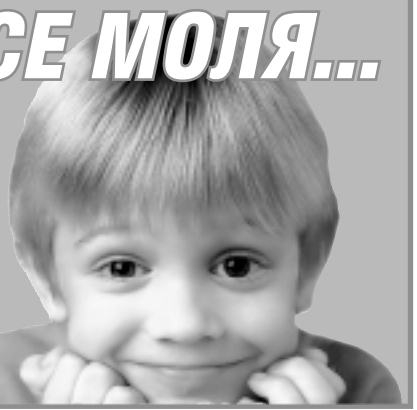
ние уважаваме това. Но също така е добре, когато родителите са съгласни децата им да бъдат запознати с Библията и нейните принципи преди алкохол, наркотиците и неморалността на този свят да са завладели душите им. Християнинът има висша мотивация да върши добро в този свят дори и когато е охулван. И докато уважавани в цял свят протестантските църкви биват обиждани и наричани секти, а православната църква се

занимава с вътрешните си проблеми, нашите деца растат без вяра в Бога, без идеали и висши мотиви да бъдат честни, милостиви и морални във всичките си пътища. Знаете ли, не напразно Господ Исус казва, че Божието царство е вътре в нас, защото, докато егоистичните ни сърца не се променят и не добием желание да вършим правото заради самото него, никога нашият свят няма да се промени и няма да стане по-добро място за живеене. Може би журналистите, които са съвестта на обществото, е редно да отсяват плявата от житото и да слагат истински важните и ценни неща на първо място, вместо да търсят единствено сензации и емоции. Ще бъда много благодарна, ако от страниците на вашия вестник успокоите родителите относно нашите намерения, а за останалото разчитам на съвестта ви.

С уважение
Росана Русева
(Ръководител на Дистанционно библейско училище)
07.09.2008г.
гр.Варна

ЩЕ СЕ МОЛЯ...

за Божията
помощ, за да
се самоопоз-
ная по-добре

МОЯТА БОРБА ЗА БОГА

Борбата за Бога във мен е жестока, безмилостно тежка, неравна, безока, напредвам аз денем в сърцето дълбоко, но сутрин се будя без път и посока.

Духът ми към Бога ме тегли нагоре, в небето високо той вижда опора, но тялото тегне безспирно надолу и силите земни помагат му в спора.

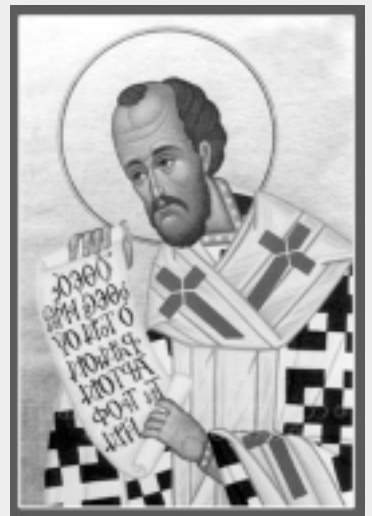
Видях, че в борбата самичък не мога да мръдна ни метър от нулева кота - мечтите ми денем в нощта изнемогат и чезнат в дълбокия трап на порока.

А после в смрагта на света аз потъвам и крачка след крачка в коварства се спъвам, във немощ провиквам се с вяра в сърцето и в помощ ми иде Духът от небето.

Затуй днес към Тебе, О, Боже Велики, простирам аз мислите мои безлики - в молитви и вечер и денем - безспирни, за Тебе живея, О, Боже Всесилни.

Илия Маринов

Йоан Златоуст (349-407) бил велик проповедник (на гръцки името му е „хризостом“, което означава „златна уста“). Той станал константинополски патриарх през 398 г. Като такъв обвинил император Аркадий - първият император на Източната Римска империя (377-408), - че живее в блудство.

Нищо против мен

Заповядано било да се яви пред владетеля, който започнал да го заплашва. Но проповедникът отговорил:

- Не можете да направите нищо против мен.

- Мога да те изпъдя във империята.
- Невъзможно! Целият свят е домът на моя Баща.

- Ще конфискувам притежанията ти.
- Невъзможно! Всичките ми богатства са в небето.

- Ще те хвърля в затвора без право на посещения.

- Господ Исус ще изпрати ангел да ме придружава и самият Той ще дойде да ме подкрепи.

- Ще те погубя.

- Невъзможно. Животът ми е скрит чрез Христос в Бога. Не можете да направите нищо против мен.

В края на краищата император Аркадий го пуснал да си върви.

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет: Нели Петрова,

Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“

№49; тел. 840 62 53; e-mail: vestnik_xm@abv.bg

ISSN 1310-8654

Първа библейска седмица - Карандила 2008

Първата библейска седмица у нас през погледа на Иржи Бенеш

Иржи, ти беше гост на библейската седмица „Докоснат от Духа“ в България. Коя подред е тя за теб като говорител?

Тази година бях говорител на две библейски седмици - най-напред у вас, в България, а в края на август в Чехия. Миналата година бях само на една - в Чехия. Винаги сме разглеждали Библията и съм споделял своите знания по теми преди всичко от Стария Завет.

Кажете ми нещо за себе си. Как се пробудите вярата ви в Бога?

Не съм възпитан в християнска среда, затова пътя към вярата потърсих в зрелите си години. Важна роля за възникването на вярата ми изиграха хората около мен. Чувствах необходимост да намеря смисъл в живота си, нещо на което мога да се опира, за да не живея напразно. В миналото съм се опитвал да чета Библията, но не я разбирах. Затова поведението на моите вярващи приятели ми се струваше смешно и несериозно. Но по-късно разбрах, че Библията ги докосва, че влияе в живота им за добро и че те й вярват безрезервно. В тяхното обкръжение някои стихове започнаха дълбоко да засягат и мен. Спомням си, че бяха от Еклизиасти 1:17, Псалм 119 (от самото начало ми беше интересен преди всичко Старият Завет). После ми "проговориха" и други библейски текстове. Започнах сам да търся отговорите на своите въпроси в Библията и сам да я изучавам. Знаех, че Божието Слово е това, което съм търсил, и съм благодарен на Бог, че мога и досега да продължавам в изучаването на Неговите думи и дела. Моят път до обществото на вярващите от Адвентната църква обаче започна предстоеше...

Бил си пастор 13 години, а сега преподаваш теология, пишеш книги. Щастлив ли беше като пастор?

Имах копнеж да работя като пастор и бях много радостен, че мога да служа по този начин. В работата си обаче открих, че имам от Бога дарбата да уча и да преподавам. Сега, когато преподавам в две училища, се срещам с моите братя - студенти и колеги пастори. В определен смисъл продължавам да съм пастор и като преподавател. От време на време ми домъчнява за тази работа и съм премислял дали да не се върна като служител в църквата, но не искам да реагирам само на основата на емоциите. Искам да служа на Бога и докато Му служа със своето преподаване, ще бъда щастлив.

Ти преподаваш в Карловския университет и завеждаш катедрата по библеистика в евангелския факултет.

Разкажи ни нещо повече за теологичното образование в Карловския университет в Прага.

В стария и известен по света Карловски университет винаги е имало богословски факултет. Понастоящем там има три богословски факултета - евангелски, хуситски и католически. Всеки от тях работи по различен начин. Евангелският е научно средище, католическият е съсредоточен в подготовката на свещенослужители за Католическата църква и в запазване на католическото духовно наследство, а нашият - хуситският - е основан на хуситските традиции и католическия модернизъм от XIX век. В същото време е широко отворен за обучение не само в областта на библеистиката и хуситската теология. У нас студентите имат възможност да изучават юдаистика, старокатолическа и православна теология, религионистика, философия, педагогика и социални науки. Повечето студенти се срещат с християнството за пръв път в нашия факултет, което за нас, преподавателите, е голяма отговорност.

Кажете са предизвикателствата пред студентите по теология днес и как вие, преподавателите, им помагате да ги преодолеят?

Положителното е това, че за днешния студент по теология всичко е достъпно - не е принуден да ходи на разпити или да се укрива... Негативното е, че е буквално залят с огромно количество информация и голямо разнообразие от духовни течения, в които понякога трудно се ориентира. За голямо съжаление днешните студенти трябва да работят дълги часове, за да си платят скъпоструващото образование, така че за учене и развитие в научната област им остава малко време.

Сега да се върнем на библейската седмица „Докоснат от Духа“. С какво се различаваше тя от другите, на които си бил гост говорител?

Библейските седмици са в главната си цел подобни една на друга - на тях се срещат хора, които имат особен интерес към Библията, изучават я и имат въпроси. Да попаднеш в таква общество от вярващи дори само за седмица е много инспириращо. Библейската седмица в България беше за мен различна в това, че всичко беше ново - непозната за мен страна, нови хора с техните непознати за мен очаквания като за първа библейска седмица... Беше новост и смелостта, с която организаторите се обърнаха към мен - неизвестния теолог от бившия Източен блок, вместо да предпочетат доказаните американски говорители. Това ми направи дълбоко впечатление и особено го ценя. Като нещо

изключително позитивно оценявам и факта, че по време на библейската седмица се стремяхме преди всичко да изучаваме Библията и да се отворим за влиянието на Светия Дух. Не се наблягаше толкова на религиозното убеждаване или на утвърждаване църковното членство, които сами по себе си са добри неща, но мястото им е на други форуми.

С какво те впечатлиха българските вярващи?

Все още с радост си спомням за българските вярващи. Най-вече, разбира се, за Слави Чирпанлиев и неговото семейство, защото с тях имахме най-тесен контакт. Те ни посветиха част от живота си и отвориха за нас своя дом и своите сърца. Това дълбоко ме развълнува. Дълго ще си спомням непосредствеността на хората от България, тяхната непринудена проява на радост, простосърдечие, доброта и особено доверието им в организаторите и в мен. Чувствах се като възлюбен. С някои дори се сприятелих - с Красимир, Евтим и Оля, Стоян, Венета... Всички хора - и организаторите, и участниците, и персоналят на хижата - създадоха неповторимо

приятна и близка атмосфера, в която езиковата бариера не беше пречка за общуването ни.

Кажете няма да забравиш от Карандила 2008?

Естествено, красивата природа и песните, които пяхме заедно, особено химна „Тебе чакам всеки ден“. Взехме си го в Прага и сега почти не минава ден, в който да не го пея на малкия си син Криштоф. Няма да забравя и срещата ми с автора на тази песен, както ние я наричаме „Химн Карандила“.

Кажете са творческите ти планове, има ли зад гърба си вече няколко книги на теологична тема. Кажете подготвя ли сега?

Работя над книгата Второзаконие. Работата ми над нея трае няколко години и сега вече бих искал тя да придобие вид, готов за отпечатване. Иначе продължавам да участвам в редовни радиопредавания, в които търпя Стария Завет.

Ти си за втори път в България, а съпругата ти - за първи. Кажете спомен ще отнесете в Златна Прага от нашата страна?

Спомените ми от България са спомени за отворени, простосърдечни хора, запазили повече от нас вкуса към по-простия живот, в който консуматорските нагласи не са толкова изразени. Дано да съхраним себе си от рекламната култура, която залива западния свят и смело си пробива път и в Централна Европа. България има дълга и интересна история. Тя, както и вашият език, сериозно ме заинтригува и когато имам време възнамерявам да го науча. Бих искал да знам повече и за българското правослабие. Съвсем мимолетно се запознах с него при посещението на няколко църкви по време на почивката ни на морето, но смело мога да кажа, че ми стана много по-интересно от самото море. В сърцето ми обаче останаха две неща, които дълбоко се врязаха в моята памет. Най-напред оздравяването на нашия син от труднолечима кожна болест. Това чудо е подобно на Карандила, а именно всеотдайността на братята и сестрите от организаторския екип, любовта им към тяхното служене и смелостта им за пръв път да направят подобен форум в България. Въпреки проблемите, за които знаехме и се моляхме със съпругата ми, тези момичета и момчета ни подариха незабравими преживявания. Знаехме за многото им молитви и се радвахме с тях, когато виждахме, че нещата стават. Пожелавам им от все сърце следващата библейска седмица да се получи още по-добре. Още веднъж сърдечно благодаря за вашата покана!

НАКЪДЕ?
За всички, които искат да четат библейската история.
Безплатен библейски кореспондентен курс.
Първо ниво (начинаещи) - "ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА"
Второ ниво (попродължители) - "ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО"
Заповиел на адрес: Варна 8310 кк. БР. тел: 052/33 33 92. Е-мил: info@abv.bg

AWR

Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“

Всекидневни предавания на български език
Сутрин: 7-8 ч. на честота 6045 kHz (49-ви метрови сектор на къси вълни)
Вечерни предавания няма.

тел./факс: 032/633-533;
тел.: 032/629-462
E-Mail: awr_bg@abv.bg

Адрес: Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“ - Българска секция, ул. „Антим I“ №22, 4000 - гр. Пловдив
Забележка: Програмите могат да бъдат слушани и чрез Интернет, като за целта се влиза в портал: www.sdabg.net и оттам в „Адвентно радио“.

Тези, които имат цифрови приемници, могат да ни слушат чрез сателитна връзка (по същото време - от 7-8 ч.):
AWR-Hotbird-13°; Freq. 12597 MHz; S/R 27500 K.Sps; Pol. - Vertical

www.bibelskikurs.org
Преглед на сайта:
На всички, които обичат свободата и ИЖЕНЕ!
БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ ONLINE
- лекции по: „Доминиканският свят“
- радиопредавания на „Гласът на надеждата“
- интерактивни книги на електронен „Моя книга“
Създаване на адрес: www.bibelskikurs.org

sdabg.net
Лекции за всички и Адвентни лекции на български език
Новини от страницата и сайта
Ученически форум
Адвентно радио - Пловдив
Аудио материали
Библия с 19 преводи
Общи
Детски клуб
Посвети пръсти
Свободно учене
Християнски свят
Технически материали
Видео материали
Класи
Форум, отговори на въпроси
Електронни материали
Съветнически информации
www.sdabg.net - Association of Adventists in Bulgaria

ТУРСКИ КОРЕСПОНДЕНТЕН КУРС „Отворена Врата“
Umit haberi
На ваше разположение са 24 безплатни лекции на турски език с превод на български. Ето някои от заглавията: „Пророчествата, Палестина и потомството на Авраам“, „Избор или съдба“, „Молитвата, която получава отговор“ и др.
e-mail: remzi_a_ahmed@yahoo.com
Пишете на адрес:
гр.Шумен 9701 1 Ц.Пощенска кутия 517
Тел.: 054/4 48 77